

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Dissertatio Theologica, Ad Mentem S. P. Avgvstini, De
Radice Intolerabilivm, scandalosarum, & in praxi
perniciosarum propositionum, à summis Pontificibus
Alexandro VII, & Innocentio XI. damnatarum**

Schweitzer, Johannes

Coloniæ Agrippinæ, 1679

De obligatione dandi eleemosynam ex superfluis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38917

propter fidem thori, venialem habet culpam. lib. de bon. conjug. c. 6. Nunquid hoc non est peccatum, amplius, quam liberorum procreandorum necessitas cogit, exigere à Coniuge debitum? Est quidem peccatum, sed veniale. Apostolus dicit: Hoc autem dico secundum veniam. Serm. 63. de divers. c. 1. Si tantas vires habeat ista pudicitia conjugalis, tantumque Dei donum est, ut faciat, quod prescribunt Tabulae matrimoniales, in ipso quoque thoro conjugali conflictu fortiori belligerat, ne ultra quam generandis filiis satis est, etiam ipsum Coniugis corpus atrectet. Talis pudicitia nec menstruat, nec gravidis utitur foeminis, nec ejus aetatis, quae certum est, eas jam concipere non valere. lib. 3. cont. Julian. c. 21.

Duodecima ab Innocentio XI. damnata.

Vix in secularibus invenies, etiam in Regibus superfluum statui. Et ita vix aliquis tenetur ad Eleemosynam, quando tenetur tantum ex superfluo statui.

Opponitur Doctrina S. Augustini.

Pro intelligenda ista propositione; Observandum est, quod Probabilistae doceant, non esse superflua statui futuro ea, quae sunt superflua praesenti, & parentes debere thesaurizare filiis suis. Audiamus Augustinum in hac materia discurrentem: Magna excusatio, inquit lib. de decem Chord. c. 12. filiis meis servo. Videamus. servat tibi pater tuus, servas tu filiis tuis, filii tui filiis suis, & sic per omnes, & nullus facturus est praecepta Dei. Quare non illi potius impendis omnia, qui te fecit ex nihilo? Qui te fecit, ipse te pascit. Ex his, quae fecit, ipse pascit & filios tuos: Neque enim

melius committis filiis tuis patrimonium tuum, quam Creatori tuo --- Palliare se volunt nomine pietatis & dealbare; ut quasi propter filios videantur servare homines quod propter avaritiam servant. Et hom. 47. Da, de quo dederit tibi Deus, ipse te divitem fecit: ideo redde illi, quod suum est. Ipse se dicit accipere, quod pauperibus datur: sibi collatum conclamat, quod in corde pauperis fuerit seminatum. Et hom. 48. c. 2. Hoc tollit fiscus, quod non accipit Christus. Et hom. 13. Quando facit Deus pauperes, probat divites, sic enim scriptum est, pauper & dives occurrerunt sibi. Vbi sibi occurrerunt? In hac vita. Natus est ille, natus est & ille. Invenerunt se, occurrerunt sibi. Et quis fecit illos ambos? Dominus. Divitem, unde pauperem adjuvaret: pauperem, unde divitem probaret. Pro viribus suis unusquisque faciat, non sic faciat, ut ipse patiatur angustias. Non hoc dicimus: superflua tua necessaria sunt aliis. Has sancti Doctoris admonitiones parvi fecerunt Auctores præfatæ & damnatæ propositionis, uti & illi, qui docent, etiam habentem superflua posse sine peccato elicere hunc actum: Nolo erogare de superfluis status eleemosynam in communibus necessitatibus. Homil. 29. ait S. Doctor: Dicturus est Christus, quando uni ex minimis fecistis, mihi fecistis. Dat de cælo, accipit in terrâ: ipse dat, ipse accipit, quasi foenus trajectitium facis. Hic das, ibi recipies sine sine mansuras.

Decima tertia ab Innocentio XI. damnata.

Si cum debita moderatione facias, potes absque peccato mortali de vita alicujus tristari, & de illius morte
natu-

naturali gaudere, illam inefficaci affectu petere, & desiderare, non quidem ex displicentia personæ, sed ob aliquod temporale emolumentum.

Decima-quarta ab Eodem.

Licitum est absoluto desiderio cupere mortem Patris, non quidem, ut malum Patris, sed ut bonum cupientis, quia nimirum ei obventura est pinguis hereditas.

Decima-quinta.

Licitum est filio gaudere de parricidio parentis à se in ebrietate perpetrato, propter ingentes divitias inde ex hereditate consecutas.

Opponitur Doctrina S. Augustini.

Aliquando bonâ voluntate homo vult aliquid, quod Deus non vult, etiam ipse bonâ, multò amplius multòque certius voluntate: nam illius mala esse voluntas nunquam potest: tanquam si bonus filius Patrem velit vivere, quem Deus bonâ voluntate vult mori. Et rursus fieri potest, ut hoc velit homo voluntate malâ, quod Deus vult bonâ: **VELUT SI MALUS FILIUS VELIT MORI PATREM**, velit hoc etiam Deus; nempe, ille vult quod non vult Deus: iste vero id vult, quod vult & Deus: **ET TAMEN BONÆ VOLUNTATI DEI PIETAS ILLIUS POTIUS CONSONAT, QUAMVIS ALIUD VOLENTIS, QUAM HUIUS IDEM VOLENTIS IMPIETAS.** Tantum interest quid velle homini, quid Deo congruat, & ad quem finem quisquè suam referat voluntatem, ut aut approbetur aut improbetur. In Enchri:c. 101.

Ex quibus patet, quod secundum Augustinum bonum & pium sit desiderium, quo filius desiderat
Pa-